

ТУРЦИЯ

ВЪСТНИКЪ ЗА ИНТЕРЕСИТИ НА БЪЛГАРСКИЯТЪ НАРОДЪ.

ТУРЦИЯ излизва сѣка сѣбота на голѣмъ листъ, и сѣки вторникъ на малѣкъ. Годишната цѣна за въ имперіята, по царската поща, е 4 бѣли меджидіета; вънъ отъ имперіята, 5. Спомоществаніята трѣбува да сѣ годишни и прѣдплатени. Писмата за редакціята са подписуватъ до Г. Н. Геновича, редактора и издателя на вѣстника. Въпшнители настоятели отговарятъ за вѣстника. Подписката за спомоществаніята става въ Ц/градъ-Бейоглу, Асмаж-Меджидъ № 23.

ЕДНА НОВА И ЧУДНА БОРБА.

Нашіятъ вѣкъ ще бѣде свидѣтель на едно голѣмо дѣло: туй дѣло е борбата между Грци и Българи за черковно отдѣленіе.

Тѣзи дълга и трудна борба даде плодътъ си. Първити са вкараха въ прѣдѣлители на правата си; вторити пріеха своити си.

Поне тѣ разбирами ній значеніето на царскіятъ фирманъ който са издаде съсъ цѣль да тури край на тѣзи жалостна борба.

Нищо не бѣше по законно и въ сѣщото врѣме по справедливо; нѣ законътъ и правдата не правятъ, види са, смѣткити на сичкити хора.

Защото, когато тѣзи борба между мѣренити трѣбуваше да прѣстане, тя отвори мѣсто на една друга негли по жива между духовнити.

Ній неможемъ да прѣдвидимъ начинътъ споредъ който ще са свѣрши тѣзи нова борба; нѣ трѣбува да кажемъ каквото мислимъ и ній мислимъ както виждами.

Ній виждами че грцкото духовенство неможе да търпи и още по малко да глѣда възстановленіето на една българска черкова.

Ній виждами че българското духовенство отъ своя страна неможе да са отдѣли отъ туй праотеческо достояніе безъ да са отрѣче отъ народността си.

Първото смѣта върху неznamъ какви права дадени нему отъ старо врѣме и върху нѣкакви канони.

Второто са облѣга на еднотушнити желанія на единъ цѣль народъ и върху свободата на сѣвѣстѣта.

Отъ тука борба.

Отъ тука тавери и изложенія до царското правителство отъ двѣти ратующи страни.

Грцката патріаршія казва: Не мож да дамъ право за основаніе на българска Екзархія, защото това е противно на догмити на вѣрата и на священнити канони.

Тя прибавя: Ако искате, оставете ма да свикамъ единъ вселенски съборъ който да са произнесе за тѣзи работа.

Българскіятъ съборъ утвърдява: Остановленіето на една българска черкова не докача, до колкото познаваме, никоя отъ догмити на вѣрата.

Той притуря: Колкото за вселенски съборъ, таквозъ събраніе не е ставало никогосвѣнь за догматически въпроси и то съ волята на царятъ въ зема на когото ще са сабира. За туй недѣйте дава воля за свикваніето на единъ вселенски съборъ.

Този е горѣ-доло языкътъ който държатъ прѣдъ Царското Правителство и двѣти страни.

Прѣдъ тѣзи потвърденія и изобличенія, двѣти страни за които говоримъ турятъ Великіятъ Визиръ въ едно трудно положеніе.

Садразамина неможе да откаже правото

на грцката патріаршія за вселенски съборъ безъ да докачи старити нѣйни права.

Сѣщо тѣй, той неможе да даде воля за вселенски съборъ безъ да унищожи Царскіятъ Фирманъ който са подари на Българити.

А да са дигни религінзното движеніе въ българскіятъ народъ, и то неможе както неможе да са въспрѣ движеніето на земята около слнцето.

Още да са прѣдположи че грцката патріаршія ще доде на по-добри чувства, не е възможно да са помисли защото голѣми интереси са намиратъ подъ игра.

Тогасъ борбата между грцкото духовенство и българското ще слѣдува въ врѣда на евангелскіятъ духъ.

И тѣзи борба не ще ли бѣде чудна прѣдъ чувствата на братолюбіе които вдъхнува на човѣщината духътъ на XIX вѣкъ.

Не ще ли бѣде по разумно споредъ насъ щото първото да влѣзе великодушно въ единъ пѣтъ на помирненіе което бы му спечелило симпатіити на цѣль народъ.

За какво мож да послужи нѣговото упорство, когато е основано на песакъ, ако нѣ да расклати основити на православна черкова?

Една таквасъ борба е достойна за срѣднати вѣкове, и като таквасъ, тя трѣбува да са отхвърли като несходна съ умственното движеніе на епохата.

Ній мислимъ прочее че едно помирненіе между двѣти страни, върху основити на царскіятъ фирманъ, е най-добріятъ пѣтъ който може да отведе на едно взаимно блаженство.

Защото, освободени както ще бѣдѣтъ отъ спѣжкити които тѣзи борба мож да даде и на двата народа, тѣзи послѣднити ще трѣгнатъ сгодно въ пѣтътъ на напрѣдкѣтъ и на цивилизаціята, и туй стремленіе неможе освѣнь да уллучи тѣхнити сѣдби въобще, тѣй както и сѣдбити на православната черкова частно.

НѢКОИ РАЗСѢЖДЕНІЯ ВЪРХУ ВЪСПИТАНІЕТО И ВЪРХУ ПЕДАГОГІЯТА.

Безъ сѣмѣніе, въ въспитаніето трѣба да са държи смѣтка съ дѣлата и обстоятелствата, нѣ щастливо е още, дѣто на сѣко врѣме, сѣ камѣрили върховни духове, които сѣ изгѣдвали този предметъ подъ една по висока точка на зрѣніето, които не сѣ мислили че въспитаніето са състои само да положи човѣка въ състояніе да си състави едно добро положеніе въ свѣтътъ, нѣти да вроди въ него отъ рано навикновеніето да служи, като слѣло орудіе, въззрѣніята и интересити на другити. Напротивъ, тѣ сѣ мислили че въспитаніето е длѣжно да издири, прѣдъ сичко, цѣльта за която човѣкътъ е опредѣленъ отъ дар-

бити, които той е прѣвлъ отъ природата, безъ да са оставя да са предзанимава отъ случайнити обстоятелства, подъ властѣта на които е родено лицето и безъ да дава нѣкое вниманіе на заблуденити идеи, които са въобще прѣити. Тѣхното намѣреніе не е было да поработява човѣкътъ; на-противъ тѣ сѣ искали да го освободатъ отъ прѣдразсѣдѣцити и отъ развращеніето на вѣкътъ; тѣ сѣ искали да му дадѣтъ оржѣя за да влѣзе въ борба противъ тѣхъ. Тѣй, туй което единъ обыкновенъ критикъ изобличава на педагогіята, е точно онуй което прави нейното найголѣмо достоинство.

Първо, сѣки е сѣгласенъ въ тѣзи точка че нѣравственното и умственното вещество въ човѣкътъ е което характеризира човѣщината, и което прѣдъ сичко трѣба да са почита. Тѣй, покушеніята, които въ сѣко врѣме, сѣ са правили за да са сѣблече човѣшкіятъ родъ отъ една частъ отъ неговити природни права, и за да са експлоатирва въ интересътъ на нѣколцина, трѣба високо да са укорятъ. Подобни прѣдпріятія сѣ были сѣкога крайно пагубни чрезъ слѣдствіята си, като тѣ въобще окѣснѣватъ напрѣдѣцити на цивилизаціята, и често още, като блѣска прѣтѣсненити класове да прибѣгватъ най послѣ, въ отчаяніето си, на крайни срѣдства, на които единъ купъ невинни сѣ станали жертви. Какви ще бѣдѣтъ прочее благодѣніята на въспитаніето; 1-во ако то достига повече и повече да дава на сичкити човѣци, каквито и да бѣдѣтъ тѣхнитъ чинъ и тѣхното състояніе, чувството на тѣхното истенно природно равенство; 2-ро ако то научи върховнити класове на обществото да почитатъ човѣщината въ нарѣченити долни класове; 3-то ако то даде най послѣ на тѣзи послѣднити чувството на истенното достоинство на човѣкътъ, ако то ги докара да правятъ едно добро употребленіе съ разумътъ си, и отъ тамъ даже, да почитатъ, по убѣжденіе, рѣдѣтъ и законътъ? Защото не само цивилизаціята въобще ще направи единъ голѣмъ напрѣдѣкъ, нѣ правителствата ще станатъ по отечески, управляемити по подчинени на законити, и цѣлото общество ще бѣде по щастливо. Най просвѣтенити правителства сѣ припознали вече тѣзи истинна. Привилегирванити класове, (въ странити въ които постановленіята прѣматъ такъ визъ привилегіи), наченватъ подобно да оцѣняватъ въобще, даже въ интересътъ имъ, ползити на едно добро въспитаніе. Колкото за онѣзи които са занимаватъ собствено да въспитава и изучаватъ младити, тѣ знаятъ добръ че ще са покрити съ срамъ, ако, като са поработяватъ на стари прѣдразсѣдѣци, тѣ спомагахъ да са държи народътъ въ незѣжеството, вмѣсто да търсятъ да распрѣскаватъ спасителни познанія. Тѣзи дѣла не-

показватъ ли вліяніето на едно свободолоубиво възпитаніе и да го прѣзира нѣкой не ще ли бжде да покаже че е лишенъ въ сжщото врѣме отъ единъ наблюдателенъ духъ и отъ едно безпристрастно сжжде-ніе? Не ще ли стане подозрителенъ за користолюбиви въззрѣнія, ако той укорява едно свободолоубиво възпитаніе, додѣто дѣлата, които по горѣ забѣлжихме, сж дължатъ, въ една голѣма частъ на него.

Второ, ако сега приѣмемъ че сичкити добри и благородни дарби на възпитани-кътъ трѣба да са обработватъ въ него, първата отъ тѣзи дарби, разумътъ, ще бжде, безъ противорѣчіе, тѣзи за която ще ся дадѣтъ най много грижи. Слѣдователно, човѣкътъ, въ който разумътъ ще бжде при-лично развитъ, ще бжде, безъ противорѣ-чіе, единъ добъръ гражданинъ, и най кж-дърніятъ да стане полезенъ на общество-то. Разумътъ е, който, като стане въ не-го владѣтелната сила, ще го направи спо-собенъ да господарствува на сичкити си нагонни, и да удържи даже, въ прави грани-ци, нагонътъ на свободата и независимостъ-та. Той е който ще го направи да разумѣе че човѣкътъ има не само природни права, нъ още общественни длѣжности. Той ще го научи какъ може той да изпълне свои-ти длѣжности съ най полѣзниятъ за цѣло-то общество начинъ, и безъ да изисква отъ него едно рабско подчиненіе, той ще го научи да ся подчинява волно на зако-нътъ. Най послѣ чрезъ неговата помощъ, и подъ неговото вліяніе, човѣкътъ съхра-нява вътрѣшната си свобода въ сичкити положенія на животътъ, и търси да рас-прѣска около себеси тѣзи съобразна съ за-копите на разумътъ свобода, безъ да мисли ни най малко за това, че е необходимо да ся растроятъ сичкити сжществующи сношенія, и безъ да иска да размѣни дѣй-ствителниятъ свѣтъ съ единъ въобрази-теленъ свѣтъ. Ако нѣкои възпитателни завѣдѣнія, и нѣкои новѣйши системи, сж твърде силно потикали въображеніето къмъ този идеаленъ свѣтъ, причината е навѣр-но, защото въ тѣхъ не сж са положили ста-ранія за да ся обработатъ съединъ армо-нически начинъ, силити на душата, зашто чувството въ тѣхъ ся е развило въ врѣ-да на разумътъ.

Третьо, ній поддържаме че човѣкътъ възпитанъ както ній го разбираме, не ще стои никакъ страдателенъ прѣдъ една реалностъ твърде често насжрбителна, нъ че ще усѣти напротивъ въ себѣ си, повелителната нужда да работи постоянно за вѣстѣржествуваніето на напрѣдѣщити отъ сѣкакъвъ родъ. Ако цѣлата човѣщи-на не може да бжде прѣдметъ на неговата дѣятелностъ, той ще ся подвизава поне да събори разнovidнити окови, които тѣжатъ на човѣщити които го обкрѣжаватъ. Типътъ на едно съвършено общество, не-престанно присжтвсующъ на умътъ му, ще му вдѣхва посвѣщеніе за сичко онуй което е добро и голѣмо. Да приготвева таквизъ граждани за обществото, таквизъ е най благородното дѣло на воспитаніето, таквизъ е още неговото най хубаво вѣстѣржествуваніе. Безъ сжмѣніе то не ще сполучи да ги издигне слѣпки на тѣзи ви-сочина, само въ едно малко число, то ще покаже сичкото си могущество; нъ цѣлата която ще ся предлага, не е никакъ погор-ня отъ човѣшкити сили: исторіята е тукъ за да ся засвидѣтствува.

ЗАЯВЛЕНІЯТА НА СЛАВЕНИТИ ОТЪ АВСТРІЯ.

Ній показаме, чрезъ извлѣченія отъ вѣст-ници, съ каква живостъ мнѣніето на австрій-скити славени, — не само въ Бохемія, нъ още въ южно-славенскити страни и въ Кроація, — са произнесло противъ идеята на една австроанглій-ска политика неприятелска на Руссія въ Источ-ніятъ въпросъ.

За да уцѣнимъ важността на тѣзи заявления, трѣба да си направимъ смѣтка за напрѣдѣщити, които отъ нѣколко години на самъ, славянската народностъ, на югъ както и на севѣръ, е нап-равила въ отношеніе на умственното обработаніе, на политическото развиваніе, на съединеніето на раз-личнити ѣ елементи, до тогизъ распрѣснати и безъ сила.

Туй което са нарича южно австрійско славян-ство са простира до странити на Ширія, на Кар-интія, на Карниолія, на Военнити граници, на Далмация, на Сърбо-Кроація. Населеніето на тѣ-зи различни страни е 4 милиона души, или бли-зу една третя отъ сичкото австрійско славянство (около 15 милиона души) и една 7-ма частъ отъ сичкото населеніе на Държавата (31 милиона). Само Сърбо-Кроація дава 1 милионъ души на ю-жното славянство; тѣй и тя е неговътъ главенъ елементъ.

Очевидно е че тѣзи голѣма частъ отъ австрій-ското населеніе, отъ друга страна толкось отли-чително отъ сичкити други, не е имала до сега никаква сила за да изискува народнити си права, защото тя бѣше раздѣлена. Тѣй нейната първа пужда дѣлъ, нейното най живо тяженіе, е съ-единеніето. — Слѣдующето обзрѣніе, което за-емаме отъ Пражкѣй вѣстникъ Политика, ще даде една идея за движеніето, което са извършва въ този смисълъ въ южно-славенскити страни, и за различнити съюзни мѣрки, които вече вѣстници-ти и общественнити сборища разискуватъ:

« Политиката на южнити славени отъ Австрія ще влѣзе въ една нова фаза. Не безъ страхъ за бждѣщето, пріятелити на славянството глѣдатъ ли-шеніето отъ единство на южнити славени, нъ тѣ-зи послѣднити за сега неможатъ освѣнъ да урѣ-дятъ толкось колкото е възможно кжщѣ си. Настоящити приключенія и страховети, които имъ влѣхва запламенното състояніе на южно-славян-ската народностъ произвожда въ духътъ имъ раз-лични мѣрки отъ естество да свѣржатъ члено-вети на тѣзи фамилия, и да ги съединятъ въ е-дна обща политика.

Прѣдъ сичко, тѣ сж славенити, които иматъ да зематъ е но рѣшеніе, защото тѣ най напрѣтъ сж заплашени отъ разширителната сила на гер-манството, и, въ сжщото врѣме, тѣ държатъ кж-човети на адриатическото море. Въ този смисълъ славенскѣй народъ, въ единъ отъ послѣднити си броеве, прави слѣдующето изявление: «Славени-ти сж готови да подадѣтъ безъ двоумѣніе рѣка на онзи, който ще ги съедини и ще ги свѣрже съ южнити славени, сирѣчь съ Кроація. Дѣйстви-телно единъ съюзъ съ Кроатити не ще може да ги направи да ся страхуватъ отъ помаджарсва-ніето, додѣто тѣ би са изгубили най послѣ въ океанътъ на германството. Основателното начало на славянската политика е нагонътъ на самосъ-храненіето, тѣй тѣ сж готови за сичкити жертви.

« Въ отговоръ на този видъ позивъ Зато к-никъ, органъ на народната кроатска партія, о-бъявлява съ радостъ че серіозното положеніе на монархіята, общаніята, които австрійскити голѣмъ-ци правятъ по вѣнъ изискуватъ повѣлительно една программа клопача къмъ съединеніето на Истрия, на Карниолія и на славянска Ширія, съ Сърбо-Кроатското царство, тѣй щото тѣзи страни да мо-жатъ да ся съхранятъ въ народността си и за монархіята.

За да успокои въ славянската партія опѣзи, които са страхуватъ за поглѣщаніето на тѣзи народностъ отъ Кроатити, горѣрѣченниятъ листъ подтвърдява че кроатскити народъ не иска о-свѣнъ единъ съюзъ чисто политически и не мисли никакъ да докачи народната личностъ на Славенити.

Словенскѣй народъ е съгласенъ съ тѣзи програма.

По слѣдствіе на тѣзи заявления идеята на «у-твърденіето» на едно южно славянство е привзела сичкити южни славянски печатъ; славянскити, сѣр-бекити и кроатскити листове я подкрепятъ ед-нодушно. Съмето на една обща политика на кро-

атити и на славенити сжществуватъ прочее, и ній са надѣваме че сѣки ще помогне за да ся у-плодотвори. — Колкото за усжщественіето на тѣзи програма, мнѣніята на сжществующити партіи разликуватъ върху нѣкои точки, нъ сич-ки иматъ твърда воля да съставятъ единъ съюзъ отъ южнити австрійски славени, който не ще има нищо да расправя съ австро-герман-скити центризмъ.

Въ Кроація особно има двѣ теченія въ при-сжтствіе. Едини отхвърлятъ съединеніето съ Ун-гарія, като не припознаватъ законността на кро-ато-унгарската спогодба, и искатъ едно свободно и независимо съединеніе на южнити славяни съ съюзътъ на Бохемія. Програмата на тѣзи партія отрича на Пещенската діета правото да из-бира едно пълномощничество натоварено съ об-щити работи на Австрія, и неприпознава нити повече 42-й членъ на діетата отъ 1861, която назначава нѣкои общи работи на Унгарія и на Кроація. Тя изискува повѣлительно частни спогод-би на Австрія съ Бохемити, Поляцити, Кроати-ти, Сърбити, Славенити, и Германцити. Тя иска щото царствата и народити да ся положатъ въ състояніе да декретиратъ свободно общността на нѣкои работи, които ще ся разискатъ въ единъ конгресъ подобенъ на този на съединенити Аме-рикански Държави.

Втората партія неуцѣнява за неизбѣжно съеди-неніето съ Унгарія, нъ тя го глѣда като едно дѣло отъ политическа разумностъ, защото тя ис-ка да смѣта колкото е възможно съ сичкити да-дени елементи. Тя удържа прочее туй съедине-ніе, което изискуватъ повѣлительно солидарнити интереси на двѣти царства. Партіята на народ-ната кроатска оппозиція говори тѣй; нѣйното влія-ніе ся умножава очевидно, и увѣрватъ че контъ Андраси искалъ да направи миръ съ нея. »

(Турки)

КОРЕСПОНДЕНЦИИ НА ТУРЦИЯ

РУССЕ, 27 Ноември. — Човѣкъ за да иска да очѣртае съ здраво испитваніе и узнаваніе, повѣдѣніето, относити и съ една рѣчь характе-рътъ само на едно лице, което за прѣтъ пакъ виждѣ, то ще посрѣщне не малка мжнотія въ положителниятъ испитъ надъ характерътъ му, пѣ-що което не може направи въ кратко врѣме. И, при сичко, колкото здраво испитваніе и да е на-правилъ, то, ако наблюдава въ по-дълго врѣме постѣпкити му, все пакъ е заобиколенъ отъ су-мнѣнія, които не кѣсно ще му измѣнятъ формат на очѣртаніятъ му образъ. Това става съ едного човѣка, съ една личностъ. Този е естествѣнъ законъ, който съвпада на сичката природа. Кѣтъ е тѣй съ едно честно лице, колко повече трѣба да има благоврѣменни наблюденія върху една об-щина, единъ градъ или народъ? Едно общество, единъ градъ са прѣдставяватъ отъ едно множе-ство лица колкото разнообразни по видѣтъ на телѣсната си машина, толкози и неравни въ сте-пенътъ на развитіето на умственити нитъ спосо-бности въ кжгѣтъ на благоприличіето и благо-правіето, съ онзи на безпжтността и развраще-ността. Тая е самата неопровержима истина, ко-ято прави немалко затруднително завземаніето му, нъ и многоврѣмененъ опитъ иска въ едно тако-ва прѣдпріятіе за да испита и распознае добръ сичкити точки на характерътъ въ лицата на единъ градъ. За да испита добръ и подробно сич-ко касателно до тѣзи частъ той може да е или съживущъ съгражданинъ или пѣкъ много врѣме да е прѣкаралъ въ сжжитіе съ тѣхъ. Прочее, такава изисквано точно очѣртаніе върху тѣзи точка не може го направи единъ страненъ, който като посѣтителъ въ кой и да е градъ или село пристоялъ е 3-4 или повече дена. Наистина не-можя каза че любопитството прави едного чуж-дестраиница да ся научи косвенно за работи които любопитствова; нъ таквази косвенностъ ни-коги или и твърдѣ рѣдко може ся постави въ рѣдѣтъ на истинността: защото често хора въз-негодувани въ нѣщо върху съгражданини си об-що или върху съсѣдѣтъ си честно, говорятъ, ка-прициозно, една измѣленостъ, която подтвърдяватъ повторително за истинна, само и само за обез-честеніе, отниманіе почитъ и укореіне на мнимо-то невинно лице. Примателътъ на таквази сум-нителна истина никоги не може ся каза че е зара-вомислящо постѣпалъ; ако той не е билъ очеви-децъ на прѣдставеното дѣло или на разни пѣти е можилъ да испита очѣртаніето, което е или за

похвала или за укорение зема да яви. Приказването или изложението прочее от такава личност е основано на пясък, който без да посяка да покисине поне малко време от устройството и да са понарадва строителят на много здравото му дѣло, което може би съ много мъки е постигналъ, внезапно рѣшава и осъжда изложението върху му дѣло на разрушение и съзираване, тогава строителят е посраменъ и укоренъ от публиката съ качества на здравомислящ който е основанъ на чуждо мнѣние и слѣдователно праведно заслужа порицанието на лжеецъ.

Нѣколко рѣда на една делиска от Руссе (вижъ Турція брой 40) ма каржтъ да пишатъзи рѣдове. Тѣзи дописка е подписана изъ подъ булото на неизвѣстността, или по право на лъжата, която не прѣма да яви почтенното име на дѣлокопроницателитъ и съчинителъ.

Не щяхъ да подража на безименната дописка за да отговоря, ако тя не съдържаваше въ себѣ си едно множество на безмѣстни и безсрамни укори, които си присвоява Г-нъ дописникъ да яви прѣзъ печатътъ. Незная какво го е карало тѣй и толкось далечъ са е впусналъ да ковади съграждани и съгражданкити ни. За да качествова съ безсрамно име една жена, то дързателтъ трѣба да са основава на една такава голѣма истина, която да е опиталъ съ погасение на скотскити си страсти връзъ самата нея. Нъ, види са, тукъ немисли Г. дописникътъ. Може Г. Дописникътъ като е чулъ че въ Руссе има жени каквито нему угождава, то поискалъ да си направи охотата, а пъкъ като въ притърсваніето си немощилъ да постигне и испити страждущето си намѣреніе, рѣшилъ като са е законилъ злѣ и злѣ да ги напѣска баремъ прѣзъ печата.

При туй ще са прострж да отговори за немѣянieto да съответватъ Руссенкити. Тукъ ще попитамъ Г-нъ Дописникътъ до сега ахчия ли е билъ на многолюднити семейства въ Руссе, та ги познава? Другояче какъ и отъ дѣ ги е позналъ та не позналъ да съготвяватъ? Съки посѣтителъ въ Руссенска къща е длъженъ да отговори самата истина безпристрастно, която прѣдварително явяватъ че ще бѣде въ діаметрално положение съ онуй мнѣние на Г-на дописника.

Русенскити жени знаятъ да готвятъ, глѣдатъ си твърдѣ добръ къщити работи защото сж естествено работни, въспитаватъ си дѣцата тѣй, както вѣдѣ по България по наследственъ обичай (тукъ неговоря за учени и млади лица, които въ това трудно дѣло поставятъ както прилича и изскува дѣтската отхрана и въспитаніе.) Множеството отъ Русенкити сж научени и слѣдователно много почтени отъ къмъ опъзи страна, за която ги клѣвети Г. Дописникъ. Неможе да не кажа истината: както въ сѣки градъ, село или между 5-6 колибарски семейства са намиратъ непочтени, безпъравни и некадърни лица, тѣй сжщо и тука нашія градъ не е изключенъ. Види са Г. Дописникътъ, отъ голѣмото си любопитство да испита сичко по тѣзи чѣсти, да е напѣтилъ на такъвъ родъ, съ примѣрътъ на когото безсрамно иска да качествова неисключително сичкити ни почти съграждани и съгражданки. — Не е логически слѣдователно отъ едно частно лице, което принадлежи на единъ родъ или градъ да са приписва характерътъ му и да са заключава че и сичкити му безъ разлика съживущи лица иматъ сжщити качества. Далечъ съмъ да вѣрвамъ че това не е свойство на лице което непознава отъ тѣзи логически законъ.

Имамъ сумнѣніе въ Г. Дописника за дѣто са приписва за Русчулия; защото ако бѣше Русчулия той щѣше да познава по отблизо и слѣдователно по добръ положението на съграждани и съгражданкити си, и не щѣше да са впуска тѣй безусловно и безмѣстно въ дописката си, която, прѣдъ него си, посрама покритото му лице.

Като странецъ прочее, какъвто е Г-нъ този дописникъ, азъ са потрудихъ да назрача това, което, моля го, да прочете съ внимание.

Напоследъкъ обявявамъ пакъ чрезъ многууважаемиятъ ви В. Турція че въ името на правдата, на истината и на безпристрастието писахъ тѣзи рѣдове върху тѣзи чѣсти на дописката.

ГАБРОВО 29 ноември. Други пѣтъ отъ нашія градъ са писуваше до васъ кое за училищата кое за други такива общеползни работи. Сега работата не е за туй, тя са касае до въпросъ който интересова както населението тѣй и чест-

ното правителство. Дѣйствующити царски закони за да са приспособаватъ споредъ своето прѣдначертаніе, разумева са че управителятъ градски трѣба да е човѣкъ който да ги познава, който да е най искусниятъ законоведицъ на онова место, както е и най първото лице и който представява царската властъ въ онова мѣсто. Ний ако са обърнемъ къмъ нашатъ каймакаминъ, ще видимъ че първиятъ му порокъ е като е безпъженъ, и човѣкъ безпъженъ не познава нито законъ, нито право нито честъ нито интересъ нито нищо; Вториятъ е че съ пиенето си и съ неразбрашиятъ си сербезликъ пикъкъ не докарва населението да го почита и да го уважава за каймакаминъ, нъ и малките дѣца са го зели на играчка, хеля отъ 15-ий августа когато бѣше празникътъ на соколскія монастырь, и като бѣше утишелъ тамъ ся събралъ съ хора отъ долній класъ та ся прѣдъ цѣлъ светъ бѣше напилъ и ся тракаляше по земета съ благодарение че е пилъ и че му свирали циганите да го още веселятъ. Пъкъ друга една комедія която имаше съ една циганка не щѣ да ви пишж, че е срамота да са писува такава пѣщо. Надявими са Г. редакторе че като безпристрастенъ вѣстникътъ ще напечатате настоящето ми писмо, и че честното надѣжно правителство ще земе подъ внимание тѣй безчиния на нашатъ каймакаминъ и ще побърза да го замени съ човѣкъ благонаменъ и достоенъ да бѣде каймакаминъ въ Габрово, което е толко интересно мѣсто за правителството.

Здравейте

СЛИВЕНЪ 30 ноември. — Въ притурката на 39-ий брой на Турція, въ изводити отъ дописки виждаме да са споменува за пѣква новина, ново пѣщо което станало въ Тракия; и което пѣщо не са е видѣло отъ колѣ отъ гръцки владѣци, а дѣкъ това ново пѣщо са било вършало отъ български владѣца, и именно (нека пакъ нѣ го кажемъ) отъ Нѣгово Прѣосвященство Софійски Дортея. Дописника на това съобщение иска, безъ да е испиталъ коренно работити, да каже думата си както за поворжкополжениити свещеници, тѣй и за афоризмото което са прочете отъ Н. Прѣосв. срѣщу едного отъ съгражданити ни.

Ний прочее опровергавами това дѣто са споменува че Н. Прѣосв. бѣлъ произнесалъ това афоризмо, твърдѣ скоро безъ да употребѣи други срѣдства. Ний потвърдявами че Н. Прѣосв. разгѣда този прѣдметъ пѣколко дена прѣлъжително, и съ помощта на общината, са употребѣиха сичкити възможни срѣдства, по виноватиятъ ичи обвиненіятъ при достовѣрни доказателства, остана неприклоненъ. Колкото за уповашието на недостойни попове, което са помѣнува въ двѣ дописки въ Неологосъ отъ Бургасъ и Кърклия, на това ще кажемъ само че новоупоменити са избиратъ и прѣпоръчватъ първо отъ общинити, а послѣ са одобряватъ и отъ владѣката. За това което са хортува е лажъ!

Сливенската Община
Слѣдватъ подписити.

ТЕЛЕГРАФИЧЕСКИ ДЕПЕШИ

Марсилия 16 декември. — Слухъ са прѣска че Австрія полага на военна нога дѣветъ стотинъ хиляди души по причина на Люксембургскія въпросъ.

Лондра 19. — По слѣствие на настояванието на различни правителства, Франция прѣдъ да испрати прѣдставителъ въ конференцията върху источниятъ въпросъ.

Марсилия 18. — Пруссити оставихъ околностити на Хавръ. — Частинити свѣдѣнія и даже прускити депешни сж благоприятни за французката лоарска войска. Новинити отъ Парижъ сж рѣдки, нъ добри.

Марсилия 20. — Конференцията ще са събере прѣзъ мѣсяцъ януарі. — « Морнингъ-постъ » казва че прѣговорити за едно прѣмирие и за единъ конгресъ, които да положатъ край на войната, са подзели и прилага че сж подкрѣпени отъ Руссія.

Бордо 17. — Положеніето на войската

на генерала Бурбаки е изрядно подъ сѣкаво отношеніе. — Волонтири отъ Алзасъ и Лорренъ избѣгнуватъ и прѣстигатъ да участвуватъ въ народната защита. — Правителството заповѣда едно издирване върху обстоятелствата за прѣдаваніето на Стразбургъ и на Мецъ.

Лондра 17. — Вѣрва са че изясненіята и увѣреніята на люксембургското правителство ще отстранятъ сѣка опасностъ за споречкуване.

Оксеръ 18. — Балонътъ «Пармантиеръ» падна вчера въ окръжіето на Марнъ, въздухоплавателити сполучихъ да избѣгнатъ съ званичнити депешни глѣжбити. Този балонъ носи новини отъ Парижъ до отъ вчера. Никаква серіозна битка не е станала отъ 2-ий насамъ, депешити на Г. Гамбета отъ 5-ий и отъ 11-ий са принесли въ Парижъ чрезъ глѣжби: тѣзи депешни необезсърчили населението, което сѣкога е рѣшено да упорствува до смъртъ. Пѣлно спокойствіе. Званичната депеша прилага че Парижъ има храна за дълго време.

Бордо 21. — Различни сраженія станали въ околностити на Туръ, който е заплашенъ отъ близу отъ страната на линіята на Вандомъ. Пруссити продължаватъ да укрѣпляютъ Бургтерулдъ въ окръжіето на Евръ.

Бордо 18. — Званично. — Едно проглашеніе отъ правителството извѣстява че Парижъ не ще са положи подъ тапътъ; раздаваніето на мѣсото ще слѣдва сѣки день безъ ограничєніе, и качеството на хлѣбътъ ще бѣде отсега еднакво за сичкити жители. Положеніето е удовлетворително.

Бордо 21. — Една званична нота опровергава категорически слуховети за безпорядѣци въ улицити на Парижъ, и за насилственно прѣтѣсненіе. Дѣлото са съкращава въ испращаніето на Флуранца прѣдъ единъ воененъ свѣтъ за ограбване на военно управление. Никакъвъ симптомъ за безпорядѣкъ не сжществува въ Парижъ. — Генералъ Шанзи пристигна въ Манъ. — Г. Гамбета остави Буржъ за да отиде да посѣти лонската войска.

(Пруска депеша). Калсрухъ 19. — Споредъ единъ телеграмъ до министерството на войната, Грюмелъ напѣднѣлъ съ прѣвата и втората бригада къмъ Нион, дѣто срѣщналъ непріятелътъ въ голѣми сили; една серіозна битка са наченала и са свършила съ привзѣманіето на станцията и на градътъ Нион; непріятелътъ са отбѣгилъ по мръкнало. Нашити загуби сж около 300 души убити и ранени, князь Гилломъ са наранилъ на страната.

Мадридъ 19. — Въ кортезити, живо разискуване върху проглашеніето на Кортезити прѣдложеніето на Дона Робledo да са отстъпи на правителството приврѣмното упражненіе на бюджетътъ. Прѣдложеніето за гласоподаване като са зе въ внимание, са прѣдъ. Членовети на оппозицията оставятъ салата; депутатътъ Фигеръ опрѣдѣля прѣдложеніето като държавенъ ударъ и казва че страната неиска княза Аоста за царъ. Разискуваніето ще са продължи утрѣ.

Атина 21. — Камарата на депутатити са створи дѣкъ по царска заповѣдъ, нъ безъ прѣстолично слово.

Марсилия 22. — Танмсъ казва че ландстурмътъ въ Германіа ся свикалъ, и че Германцити отъ Югъ сж обезсърчени. Ба-

варцити" изгубили до сега трети четвърти отъ войските си. — Единъ новъ французски митризъ съграденъ вѣнъ отъ Монтъ-Валеріенъ ще може да бомбардира Версая и ще господствува надъ пѣтьтъ.

Бордо 22. — Непріятелъ занима Туръ отъ който нѣкои жители са съпротивиха: станаха нѣкой размѣненія на пушканія и нѣколко жертви.

(Прусски новини) Берлинъ 21. — Провиціалната Корреспонденція, полуваниченъ вѣстникъ, казва че много знаци давали да са заключи че правилното нападаніе на Парижъ твърдиши, ще стане въ случай ако Парижъ не са прѣдаде въ едно ближно врѣме вече определено.

Версая 21. — Слѣдъ като твърдинити поддържаха единъ силенъ огънь презъ нощта на 20-ий срѣщу 21-ий, на 21-ий сутренъта, три отдѣленія отъ гарнизонътъ на Парижъ напреднахъ къмъ твърдинити на корпусътъ на гвардіята и дванадесатий воененъ корпусъ; нападаніето са отблъсна слѣдъ една битка отъ нѣколко часа подкрѣпена главно отъ артилеріята. Нашити загуби сж маловажни.

Лондра 22. — Таимъ прави единъ припрѣвъ позивъ къмъ Франція и Пруссія за да са избѣгне едно ново разливаніе на кръвъ и иска щото Пруссія да изяви условіята си. Австрія е готова да прѣпоръча мирътъ въ Бордо ако истини постѣпки са направятъ въ Берлинъ. Обсадната артилерія предъ Парижъ са умножава. — Донъ Карло са протестува противъ избираието на княза Аоста за Испански царъ.

ПОЛИТИЧЕСКИ НОВИНИ.

— Пишатъ отъ рускити граници: Руското правителство направи сѣкакъвъ видъ военни приуготовленія; единъ отъ найбогатити търговци на произведенія, сключи единъ контрактъ заради предаваніето на храна; освѣнъ собствениити си преносителни сръдства, той още купи единъ вапоръ отъ търговското руско дружество, за да принася жита и брашно отъ сичкити пристанища на Азовското море до Днейстеръ.

До априлія повече отъ единъ милионъ четвърти трѣба да са принесатъ на границити на Бессарабія.

Види ся че контрати сж направили съ кѣщити Минскъ за прѣнасяніето на подобни прѣдаванія на границата на Галиція. — Купихъ са за смѣтка на държавата сичкити кожухи, които са намирахъ на пѣяцити Одеска, Кишеневска, Керсонска, Шарковска и Палтауска.

Собствениити военни приуготовленія са държатъ тайно. Послѣдната седмца генералъ Коцебу призова при него си редакторити на главнити Одески вѣстници нимъ прѣпоръчи да не говорятъ за военни движения. И тѣй рѣчениити листове сж станали нѣми. При сичко туй хората си приказватъ полегка че огромни маси са отправятъ къмъ Прутъ.

— Таимъ потвърждава чисто че ако кабинетътъ Петербургски постоянствува върху претенциити си, Англія, Австрія и Турція не ще са двоумятъ да зематъ оръжіята.

— «Палъ Малъ Газетъ» обнародва едно писмо твърдѣ интересно отъ единъ американски кореспондентинъ. То ясно прѣдвѣщава че въ денътъ въ който войната ще са обяви между Англія и Руссія, без-

численни американски кораби ще са предахъ или заематъ на Руссія за да кръстосватъ по сичкити морята и да са спускатъ като грабливи птици върху търговскити кораби на Велика-Бретанія.

— Балскій Новинарь доказва че въ Варшава, Вилна, Кіевъ и Одесса са установяватъ кѣщи за военни телеграфи върху една дължина отъ 2000 персти.

— Англія запретила изнасяніето на оръжія и припаси по причина че Пруссія ги прекупувала за смѣтка на Руссія.

— Пишатъ отъ Зара: Спорѣдъ както приказватъ тука, намѣстничеството на Сърбското княжество изискало въ Цариградъ, чрезъ агентинътъ си сенатора Ризюча, присъединеніето на Босна и стара Сърбія. Сговорътъ щѣла да стане върху основата на едно купуваніе. — Въ много внушени кореспонденци са мжчатъ да докажатъ че Сърбія щѣла да пріѣме управленіето на славянити чрезъ съединеніето на южнити славяни.

Чернагора напротивъ изискувала за себѣ си Ерцеговина; ето защо тя отлагала да свърши распрята относително за Веле и Мало-Бердо, за да има сѣкога подъ расположеніето си единъ подлогъ за караніе. Секретаринътъ на черногорскія князь Г. Иванъ Сюндесичъ, който стоя тука повече отъ единъ мѣсяцъ, и който ходи въ Виена по по причина на единъ сговоръ между Австро-Унгарія и Чернагора, са повика по телеграфътъ въ Цетина.

— Прусскити войски, които са намирахъ сега въ Франція са оцѣняватъ на 830,000 души, тѣй расподѣлени: Предъ Парижъ 350,000 души; около обсаденити крѣпости 100,000 души; войски въ севѣрнити страни 80,000 души; войски въ источнити страни 50,000 души; войски въ сръдоточіето подъ княза Фредерика Карола 200,000 души; войски, които пазятъ съобщеніата 58,000 души.

— Телеграфиратъ отъ Лондра: Тука са пріѣха телеграми отъ Версая, които съгласуватъ да извѣстятъ че въ главніятъ пруски квартиръ владѣе едно голѣмо безпокойствие относително за резултатътъ отъ биткити около Парижъ. Германцити претърпѣли твърдѣ голѣми загуби.

— Държавніятъ Англійски мжжъ Лордъ Русселъ отправи на Таимъ двѣ енергически писма, на които заключеніето е че ако «рускіятъ царъ си прѣдлага да турна на страна, чрезъ силата, трактатътъ отъ 1856, трѣба да му са противоположи сплата;» високіятъ държавенъ мжжъ изискува припрѣно събираието на народната (англійска) войска.

Нѣка нашіятъ гласъ, казва той, въ мжжественіятъ языкъ, който му е собственъ, са произнесе за мирътъ, както са надѣвамъ, или за войната, която може да стане неизбежна; азъ съмъ на мнѣніе че трѣбува да са присъединятъ 100,000 души отъ войската на резервата на войската, и че ній ще си промислимъ тѣй сръдството да допълнимъ съ плѣтъ и съ кръвъ скелетити на нашити ослабени полкове.

СѢКАКВІ НѢЩА И НОВИНИ.

— Спорѣдъ арабскія вѣстникъ Джеванбъ, едно друго плѣмя нарѣчено Аширетъ Косенръ са присъединило на туй на Шенкъ-Ибрахима: Бунтовницити, които били добръ обрѣжени и натѣкмени отивали къмъ Мекка и Медина.

— Аали паша главніятъ управителъ на Іеменъ отправи слѣдующиятъ телеграмъ на царското правителство относително за появеното вѣстаніе въ тѣзи областъ:

Аспирити са настанихъ прѣлъ Ходейда на 4-ий Рамазанъ, слѣдъ нѣколко сраженія. На 7-ий отъ истий мѣсецъ, слѣдъ заливваніето на луната, тѣ дойдохъ да ни нападнаха съ пристѣпъ. Извѣстени за тѣхното намѣреніе, ній бѣхме готови; ній ги пріѣхме съ единъ твърдѣ силенъ огънь. При сичко туй, тѣ сполучихъ да положатъ върху нашити огради 8 стѣлби отъ шестъ метра широчина която нашити солдати отблъснаха съ единъ журажъ по горенъ отъ сѣка похвала. Сутринъта послѣднити остатки отъ Аспирити сж настанили въ ближнити на нашити огради кѣщи, и слѣдъ една защита отъ 7 часа тѣ наченахъ да бѣгатъ. Непріятелъ остави на земята повече отъ 60 убити, и той смѣта повече отъ 2,000 ранени. Нашити загуби са падигатъ на 30 убити и токъс ранени. Слѣдъ битката, Аспирити са отбѣглихъ 2 часа далечъ отъ градътъ, и емпрътъ начена да ми испраща парламентарии за да ми даде да разумѣя, че е наскърбенъ и невиненъ за този походъ. При сичко че искаше да направи миръ, той ми искаше най глупавити нѣща; азъ правя сичко което можя за да продължа нашити прѣговори, за да не ми избѣгне до прѣстиганіето на исканити помощи. При сичко туй, и при сичкото присѣхтствіе тука на неговити парламентарии, той начена да са отправя нѣмъ границити си. Шенкити, които бѣше нахранилъ дойдохъ да ми искатъ прошка. Слѣдъ като видѣхъ побѣденіето на Аспирити, Рабилити са распрѣснахъ.

— Завчера изгѣзе изъ подъ печатъ Уставътъ за управленіето на народната ни Ексархія. Въ идушіятъ си брой ній ще го разгѣдаме.

— Царското правителство испрати въ Триполъ едно голѣмо число войски както и едно голѣмо количество припаси. Види са че тѣзи мѣрка е зета за удържаніето на редътъ въ вилаетътъ и между арабскити плѣмена.

— Спорѣдъ писма отъ Прага, отомански чиновници пристигнали въ Бохеміи за да направятъ покупки и изпълнятъ порѣчки за турската войска.

— Нѣколко полка отъ резервената Румелійска войска пристигнахъ тѣзи дни въ града ни.

— Едно голѣмо число резервени солдати, които са намираха въ Анадолъ, пристигнаха тѣзи дни въ градътъ ни.

ПОСЛѣДНИ НОВИНИ.

Марсалия 23. — Новини отъ Парижъ отъ 22 пристигнали съ оалонъ, извѣстятъ че военнити дѣйствія наченали пакъ. На 21-ий генералити Дюкро и Виноа придобили побѣди върху непріятелътъ. Туръ е свободенъ. Прусскити са дръпнали назадъ.

Лондра 23. — Въ Люксембургъ една народна адреса, която моли Великіятъ князь да избави страната и никогажъ да не позволи щото чуждити да располагатъ съ нея безъ нейното свободно гласоподаваніе, са покри отъ 43,773 подписа въ нѣколко дена. — Камарата още гласоподава една денна заповѣдъ, която изражава скръбното впечатленіе причинено отъ депешята на Г. Бизмарка, и потвърждава нейнити прѣдани чувства къмъ династіята.

— Спорѣдъ пруски депешии, битки станали въ околностити на Парижъ между французскити и прускити войски, въ които битки тѣзи послѣднити ужъ хванаха 1,000 души плѣнници.